

Formanden: Exemplarer af det indbragte Lovforslag ville nærmere blive omdeelte til Thingets ærede Medlemmer.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen:

Første Behandling af „Forslag til Lov om det kongelige Theaters oeconomicke Forhold.“

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1887 ff.)

Udler: Naar jeg først har forlangt Ordet i denne Sag, er det ganske vist i min Egenstabs som et af Theatercommissionens Medlemmer, men ikke paa Commissionens Begne. Man kunde synes, at Commissionens Medlemmer allerede have udtalt deres Anskuelse om den Sag saa vidtløftig og fylldig i det Materiale, der allerede foreligger Thinget, at det ikke kunde være nødvendigt, at noget enkelt Medlem strax tog Ordet ved denne Debats Naahing; men jeg troer dog, at det er rigtigt, at nogle af Medlemmerne udtale sig om deres Hovedbetragtning og den Stilling, de have meent at burde indtage ved det Hverv, som har været overdraget dem, og som de have paataget sig, idet det følger af sig selv, at de mere almindelige Anskuelser dog kunne tabe sig netop under Trykket af det store Materiale, som foreligger. Jeg troer, at en kort Udtalelse i saa Henseende er rigtig, og at den vil gavne. Jeg skal derfor for det Første udtale mig om et enkelt Punkt, nemlig min Synsmaade for det Hverv, som har været os overdraget, en Synsmaade, som er bleven angreben med Hensyn til, hvorvidt der laa noget Fortjenstligt deri, jeg mener hvilke Hensyn Commissionen overhovedet burde tage ved at gaae til sit Arbejde, og navnlig at den ikke burde lade sig skræmme formeget af at have Folkethinget staaende bag ved sig. Jeg kan ganske sikkert være enig i den Betragtning, at man overhovedet ved et saadant Hverv hverken bør lade sig skræmme af dette Hensyn eller af andre, men det er dog sikkert, at dette Hensyn maa have en overordentlig stor Bægt, idet det kan lægge Baand paa

mange Dunster, som man kunde have for sit personlige Vedkommende, idet man føler, at man maa sætte disse Dunster tilside for at opnaae det Vigtigste, det, som er høiere end at tilfredsstille sin personlige Eyst til at være flot — flot er maaffee for stærkt et Ord — men til at være rigtig mod Dyrkerne af den Kunst, som her er Tale om, nemlig det langt vigtigere Hensyn, overhovedet at opretholde Theatret som national Kunstanstalt, og undersøge, paa hvilken Maade dette bedst kunde lykkes; derfor troer jeg, at Commissionen var baade forpligtet og berettiget til at tage et meget stærkt Hensyn til Folkethinget, som skulde bevilge de Midler, som vare nødvendige, for at denne nationale Kunstanstalt kunde vedblive at bestaae. Dette laa allerede i Commissionens Sammenfætning, som de ærede Medlemmer ville kunne see aftrykt foran i Betænkningen, og hvorved der netop var taget stærkt Hensyn til den lovgivende Myndighed, der var stærkt repræsenteret, netop fordi man vidste, at det var fra den, det egentlige Bidrag skulde komme til Opretholdelsen af denne Anstalt. Foruden Medlemmer af de lovgivende Forsamlinger har Commissionen egentlig kun været sammensat af Repræsentanter for Kjøbenhavns Communalbestyrelse, idet man ogsaa fra den ventede at faae Midler til Theatrets Opretholdelse, og dernæst af Nogle af Theatrets nuværende Bestyrelse, for at disse kunde give de nødvendige Oplysninger og foresøgte de Interesser, som særlig vare betroede dem. Jeg troer derfor, at det har været Commissionens Diemed, — hvilket den har naaet saa godt, som det under de foreliggende Omstændigheder kunde naaes — at skaffe Theatret et om end noget trangere og knappere Liv, end det hidtil har havt, dog en rolig Tilstand. Jeg troer, at det gaaer med Theatret som med enhver Person og enhver Ting, at man bedre kan indrette sine Forhold paa en mere oeconomicke Maade, naar man kan oversee disse Forhold for en længere Tidsrække, f. Ex. 10 Aar, end naar der hvert evige Aar rykkes ved dem, og jeg behøver ikke at erindre Folkethingets ærede Medlemmer om de aarlige Debatter, vi have havt om Theatret, eller gjentage, hvorledes min Stilling har været til denne Sag, idet jeg stadigt har